

Aina Moratinos i Mariona Herrera
Logopedes de Creix

El meu fill retura quan parla

En edats primerenques els infants no dominen el **llenguatge** i és normal trobar-nos amb nins que no pronuncien bé algun so. Però quan és necessari **consultar** un especialista?

L'altre dia uns pares ens comentaven que el seu fill de quatre anys perd el ritme quan parla, que no li surten les paraules, en repeteix algunes i de vegades es bloqueja; "sembla com si hagués de fer molta força amb tot el cos perquè li puguin sortir", deien. Comencen a estar-ne preocupats perquè quan estan en una trobada familiar es posa molt nerviós i de vegades no vol parlar. Ells li diuen que es calmi, que respiri, que pensi el que vol dir i que parli sobretot a poc a poc, però no millora, més aviat al contrari. No saben si el seu fill té algun problema, si és culpa seva, si han de consultar un especialista... comencen a estar anguiats; no oblidem que un dels aspectes més destacats en el comportament humà és el llenguatge.

En edats primerenques els infants no dominen el llenguatge i per tant és normal trobar-nos amb nins que no pronuncien bé algun so, que fan frases sense sentit o que de vegades repeteixen alguns sons i paraules. Però quan és necessari consultar un especialista?

Explosió del llenguatge

Les disfluències (com les repeticions de síl·labes, de paraules, pauses molt llargues o els bloquejos) són més freqüents entre els 2 i 5 anys, que és quan es produeix l'explosió del llenguatge i aquest esdevé un mecanisme de comunicació i aprenentatge. Molts cops aquestes disfluències són fluctuants, desapareixen durant períodes de temps o varien en intensitat, i en molts casos desapareixen de manera espontània. En

altres casos, però, aquestes s'instauen i esdevenen així una problemàtica que no afecta sols la parla, sinó que també té repercussions familiars, socials, psicològiques, etc.

La tendència fins fa pocs anys, sobretot pel que fa a la quequesa, era atribuir aquestes dificultats al procés maduratiu i pensar que desapareixien soles. Recomanacions com "ja li passarà" o "deixin-li una mica de temps, això és normal" eren molt freqüents. Però en alguns casos aquests nins es feien grans, entraven a Primària i les dificultats persistien. El fet de deixar passar el temps feia que moltes vegades no es començàs la intervenció fins que la problemàtica ja s'havia instaurat.

El més comú per part dels adults (pares, padrins, tiets, mestres...) és pensar que el nin està

nerviós i per ajudar-lo li donam consignes i consells com ara "posa't tranquil", "respira", "pensa bé

el que vols dir", etc., a més de tots els senyals verbals i no verbals que donam de manera inconscient en forma de cares d'angoixa, acabant-li les frases... Tot amb molt bona intenció, però el que aconseguim no és que el problema desaparegui, sinó l'efecte contrari. El nin percep aquesta tensió i preocupació de l'adult, el que queig augmenta i en el pitjor dels casos evita parlar o evita situacions comunicatives concretes.

Quan succeeixen totes aquestes situacions, hem de consultar un especialista. El logopeda juntament amb el psicòleg no només valorarà la dificultat de la parla, sinó també altres aspectes del seu desenvolupament (emocional, conductual, del llenguatge...) i l'entorn de l'infant. És a partir d'aquí que es pot començar a treballar i, per fer-ho, hi ha diferents maneres. En funció de les característiques del nin i del seu entorn, es pot dur a terme una intervenció indirecta amb la família i l'escola, o bé fer-ho treballant directament amb l'infant, sempre mantenint aquest treball amb l'entorn.

Bona actitud

El treball amb els pares i la gent del seu voltant consta de pautes per actuar enfront del quequeig, amb una bona actitud comunicativa que afavoreixi la fluïdesa i adaptant el llenguatge perquè sigui un bon

model a partir de consignes com per exemple evitar fer un gran nombre de preguntes seguides, evitar anticipar-nos a les respostes del nin, disminuir la velocitat de la parla... En cas de treballar directament amb el nin, se li faciliten estratègies per millorar la fluïdesa.

Es descobreix l'origen i la causa de la quequesa, però hi ha una sèrie de factors que en poden determinar l'aparició, com causes genètiques, neurofisiològiques, psicosocials i lingüístiques. La quequesa és tres vegades més freqüent en nins que en nines i afecta entre l'1,5 i el 2% dels adults. És més freqüent en l'etapa preescolar, el 5% de nins poden passar per una etapa de disfluències en la infantesa, i desapareix en un 80% dels casos.

En el cas de la disfèmia (quequeig), tant si el treball es fa de manera directa amb el nin com si es treballa indirectament només amb l'entorn, la intervenció precoç és vital pel bon pronòstic de la problemàtica, alguns cops per evitar que s'instauri i en d'altres per evitar dificultats més greus en l'etapa adulta, ja siguin de parla o bé problemes derivats.

Especialistes

Cal deixar clar doncs que, tot i que en la majoria de casos la quequesa desapareix de manera espontània (en edats primerenques) i sense ajuda, és important consultar un especialista quan ens trobam davant d'un nin que pateix disfluències per valorar si és una etapa més del desenvolupament de l'infant i per controlar i donar pautes sobre com actuar.

L'ésser humà és un ésser social que necessita comunicar-se amb els seus iguals per expressar desitjos, emocions, compartir fets, experiències, coneixements i opinions, de manera que no resulta difícil entendre que totes aquelles problemàtiques que afecten la comunicació representen una preocupació important per als pares i cal tenir-les en compte, avaluant-les i intervenint-hi quan és necessari. ■

Recomanacions

'El discurs del rei' Tom Hooper

El rei Jordi VI pateix tartamudesa, que li repercuteix en l'exercici de les seves funcions, i cerca l'ajuda d'un logopeda.

'Mi hijo se expresa bien' Parme de Mortemart

Per a pares preocupats per les qüestions de la parla, l'escriptura i la lectura dels seus fills.

